

*Alvara en de Legende van
het Zwaard*

Emma's Books

Republished © 2025 Emma's Books Publishing

Cover © Emma Van Damme

Author picture © Emma Van Damme

ISBN: 9789465314976

Imprint: Brave New Books

Emma's Books

emmasbooks.be

Elke editie van geschriften, muzikale composities, tekeningen, schilderijen of enige andere productie, geheel of gedeeltelijk gedrukt of gegraveerd, in strijd met de wetten en regels met betrekking tot het eigendom van de auteurs, is vervalsing en elke vervalsing is een overtreding.

Alvara

Emma Van Damme

Voor wie houdt van helemaal opgaan in een boek,
dansen in de regen en zich verliezen in de verhalen...

WARKINLESS

ESMERAY

CASSEOPEA

OKEANOS

ALTHIA WOODS

STARWOODS

DRADEVOWES

CRESSIDIA SEA

JERO

Hoofdstuk I

Een avond bal

De kille wind blies door de bomen en het vers gemaaide gras. Dieren zochten beschutting om de koude, donkere nacht die voor hen lag te overleven. De zon ging langzaam onder achter de bergen en ik was in mijn slaapkamer, me aan het voorbereiden op het avondbal.

Dit bal was voor mijn verjaardag. Ik werd eenentwintig en zou klaar zijn om de troon van mijn vaders koninkrijk over te nemen! Niet dat ik het hele land dat van hem was wilde overnemen. Ik zag mezelf

niet een heel koninkrijk regeren, maar ook al voelde ik me zo, ik had geen keus.

Mijn vader vond het goed om ons koninkrijk te laten genieten van een bal, vooral voor een gelegenheid zoals mijn verjaardag. Hij hield van dansavonden en hij besloot dat het goed was voor de mensen! En voor mij. Ik was het er helemaal niet mee eens. Het geld dat het opbracht, het dansen of zelfs de vele cadeaus die ik zou krijgen, interesseerden me niet echt. Mijn enige echte wens was om buiten deze muren te leven. Om voor één keertje vrij te zijn.

Sinds mijn moeder was overleden, was mijn vader erg beschermend over me geweest. Hij wilde me niet verliezen aan onze nog steeds bestaande vijanden. Hij had zijn vrouw al verloren en daarom hield hij me opgesloten in ons kasteel. Alsof ik een gevangene van hogere klasse was! Ik begreep wel waarom hij zo beschermend was, maar ik kon niet eens naar het toilet zonder bewakers op elke hoek. Ik hoopte dat dit allemaal snel voorbij zou zijn. Vader zei dat hij een plan

aan het bedenken is om de wereld te bevrijden van degene die onze koningin heeft gestolen.

Daar stond ik dan, op een verhoogje, gekleed in de mooiste baljurk die ik bezat... nou ja, één van de vele! Het was een zachte melkwitte jurk met een combinatie van oceaانبlauw en gouden details op het uiteinde, de taille en de mouwen. Ik droeg bijna duizend lagen stof om de jurk er prinsesachtig en gezwollen uit te laten zien. Mijn dienstmaagd, Aryan, zorgde ervoor dat de jurk perfect om mijn lichaam paste. Ze bond het korset dat ik droeg zo strak dat ik nauwelijks kon ademen!

Hoewel ik gewend was om dit soort jurken te dragen, droomde ik er soms van om eenvoudige outfits te dragen... Ik kon me niet eens meer herinneren wanneer ik voor het laatst een eenvoudige broek had gedragen! Die droeg ik altijd wanneer ik met mijn moeder ging paardrijden... Sinds haar dood besloot vader dat paardrijden te gevaarlijk was. Dus liet hij een van zijn hoofdbewakers, Joshua, op Aimilios, mijn paard, rijden.

Hoe dan ook, ik was bijna klaar. Ik had alleen nog mijn glanzende tiara nodig, die perfect op mijn hoofd paste. Mijn lange bruine haar viel alsof het van zijde was, en het blauw van mijn jurk paste perfect bij mijn oceaانبlauwe ogen! Ook al vond ik het niet zo mooi, ik zag er wel goed uit! Als de prinses die mijn vader wilde die ik was... Nu was ik er klaar voor! Mijn jurk was perfect, mijn hakken waren te hoog en mijn tiara was even glanzend als altijd! Zoals altijd zag ik eruit als het *perfecte kunstwerk*.

Mijn bewakers begeleidden me naar de gesloten deuren die naar de balzaal zouden leiden. Ik liep langs de portretten van alle leden van de koninklijke familie die hier ooit hadden geregeerd. Het laatste schilderij dat ik zag was dat van mijn moeder. Bij het zien van haar aardbeienlippen en donkerbruine haar voelde ik een verdriet in me branden.

Ik wou echt dat ze hier vandaag kon zijn.

Ik hoorde veel mensen praten in de kamer achter de deuren. Toen was er plotseling alleen nog maar stilte. Het was bijna tijd voor mij om naar binnen te gaan.

"Dames en heren, welkom op dit bal ter ere van mijn lieftallige dochter, die eenentwintig wordt," hoorde ik mijn vader zeggen.

Toen begon een van de wachters te spreken: "Mag ik u voorstellen, dochter van koning Erick en koningin Ava."

Hij stopte even met praten zodat de mensen konden zeggen: "Koningin Ava, moge ze rusten in vrede!" Het was een teken van respect voor de overleden koningin. Nadat de stilte was teruggekeerd, ging de bewaker verder:

"Ik presenteer u nu: hare majesteit, prinses Alvara Achlys Selene Livana, de zevende van het koninkrijk Cassiopeia!"

De deuren schoven open, ik haalde zo diep mogelijk adem in mijn strakke korset. Ik stond boven al die

mensen, op een platform boven aan de trap. Alle mensen starden me aan, wachtend tot ik mijn zet zou doen.

"Herinner me nog eens waarom ik dit elke keer opnieuw moet doen?" fluisterde ik tegen een van de cateraars, die me een kristallen glas overhandigde, met een gouden detail, vol champagne, geserveerd op een zilveren sterling schotel.

Ik hief mijn glas hoog in de lucht terwijl ik mijn toast uitbracht: "Ik dank jullie allemaal voor jullie komst naar mijn eenentwintigste verjaardagsbal! Ik hoop dat jullie allemaal een geweldige tijd hebben... en op mij!"

"Op de prinses!" zei iedereen tegelijk, terwijl ze hun glas hoog hieven in mijn richting. Net toen ik in mijn prachtige jurk de trap afliep, begon de muziek weer te spelen. Mensen begonnen te dansen en ik zocht mijn weg door de menigte, op zoek naar mijn vader.

Na een tijdje vond ik eindelijk mijn lieve vader. Ik zag hem praten met een van de hertogen. Zoals altijd

was hij gekleed in een van zijn donkerblauwe uniformen. Zijn grijze haar paste goed bij zijn schoenen en zijn bruine, bijna zwarte ogen fonkelden onder de kroonluchterlampen. Ik liep naar hem toe en toen hij me zag, stak hij zijn arm uit om me een kleine, toepasselijke knuffel te geven en zei hij veel te hard: "Daar is mijn mooie jarige meisje! Hoe gaat het, lieverd?"

Ik beantwoordde de knuffel en begroette de hertog met wie hij aan het praten was.

"Gefeliciteerd, prinses Alvara," zei hij beleefd toen hij zag dat ik naar hem keek. Ik bedankte hem met een buiging en hij liet mij en mijn vader alleen. Nu kon ik de vraag van mijn vader beantwoorden.

"Het gaat goed vader, het bal is absoluut heerlijk." Ik loog een beetje, ik vond het helemaal niet leuk. Ik was liever in mijn kamer, of beter, buiten. Maar ook al loog ik, hij glimlachte, iets wat ik hem lang niet had zien doen. Sinds mijn moeder was overleden, was hij bang.

Hij was doodsbang dat ik zou verdwalen, of gewond zou raken of dat onze vijanden, de mensen van Esmeray, met hun koning Aldrich de Derde, ons koninkrijk zouden binnenvallen. Maar hij had een plan. Ik wist niet zeker wat dat plan inhield, maar ik vertrouwde mijn vader.

"Dat is goed om te horen, schat. Vergeet niet dat het bijna tijd is om met hen te dansen."

Tot mijn grote spijt vergat ik niet dat ik met alle beschikbare mannen in het land moest dansen. Het was een traditie die ze in elk koninkrijk hadden. Ik maakte een kleine buiging om de wens van mijn vader te accepteren en liet hem achter waar ik hem gevonden had. Ik had nog wat tijd over voordat ik moest dansen, dus ik ging op zoek naar iets om te eten. De zenuwen maakten me een beetje hongerig.

Gelukkig vond ik de tafel met mijn verjaardagstaart heel snel. De tafel stond vol met allerlei heerlijk uitziende dingen. De champagne stond aan het eerste

uiteinde van de tafel, terwijl de rauwkost en chocolaatjes aan het andere uiteinde stonden. De taart stond in het midden. Het was de mooiste taart uit de geschiedenis van de wereld. Daar was ik zeker van. Ze leek veel op de baljurk die ik vanavond droeg. Het was een drielaagse custardtaart met een romige, melkwitte laag eroverheen. Ze was bedekt met blauwe rozen, mijn lievelingsbloemen! En mijn naam en mijn nieuwe leeftijd stonden er in papiergoud naast geschreven. Ze zag er ongelooflijk perfect uit, maar smaakte nog beter! Nadat ik een stuk taart had gegeten, kon ik niet meer eten door het korset dat ik droeg, dus ging ik terug naar de dansvloer.

De muziek stopte op het moment dat ik aankwam. De bewaker, die me eerder aan het begin van dit bal had voorgesteld, begon opnieuw te praten toen hij naast me kwam staan.

"Goedenavond nogmaals, vanavond zal de mooie prinses Alvara dansen met elke beschikbare man in het land. Als eerste presenteer ik u, zoon van koning

George en koningin Thea, prins Fergus de vierde van het koninkrijk Jero."

Een lange man kwam naar me toe gelopen. Hij zag er vriendelijk uit, dat kon je zien aan zijn diepe, bruine, mysterieuze ogen die fel glansden door het maanlicht dat door de ramen scheen. Hij droeg een blauw pak met rode en zilveren details. Hij was vrij imposant en zijn bruine, korte haar paste perfect bij zijn ogen. We maakten allebei een diepe buiging en hij zei, met een stem die perfect bij hem paste:

"Mag ik deze dans, uwe hoogheid?"

"Graag, meneer", antwoordde ik heel beleefd.

We namen onze positie in om te dansen en we wachtten tot de muziek begon te spelen, dus het hoofd van het orkest gaf het bevel. De muziek was ongelooflijk mooi, net als de decoratie van de zaal. Er hing een kalme, maar energieke sfeer. De kamer was versierd met blauwe rozen, zoals ik al eerder duidelijk had gemaakt, mijn favorieten. Ik legde mijn hand op

zijn schouder terwijl hij de zijne op mijn middel legde.
We begonnen te dansen op het lied van nieuwe
avonturen.

Hoofdstuk II

Een moeders verhaal

Ik danste, zoals beloofd, met elke beschikbare man in het koninkrijk. Op één na. Na twee uur nam ik een kleine pauze omdat het dansen me weer hongerig maakte. Ik ging terug naar de tafel, maar mijn prachtige verjaardagstaart was al op. Ik zocht naar ander eten, maar tot mijn grote wanhoop was er niets meer. Ik had geen tijd meer om in de keuken rond te gaan kijken, want het orkest stopte weer met spelen. Ik ging terug naar de dansvloer voor mijn laatste dans van de avond.

De man met de luide stem stelde mijn laatste danspartner voor.

"Voor deze laatste dans zal onze geliefde prinses dansen met zijne hoogheid prins Adonis van het koninkrijk Warkinles. Moge de dans beginnen!"

Er stapte een heel knappe man voor me, hij pakte mijn hand en kuste die.

"Enchanté," zei hij.

Ik geloof dat dat Frans is. Hij zag er echt knap uit in zijn witte pak, maar zijn ego was groter dan zijn spieren. Ik kon het zien aan de manier waarop hij over de dansvloer bewoog. Hij wilde me leiden en liet me niet op mijn manier dansen. Hij was zo irritant! We zeiden niet veel tijdens de dans. Gelukkig vulde het publiek de stilte op. Tot mijn opluchting eindigde de dans net voordat ik hem in zijn mooie gezicht wilde slaan. Ik boog diep, bedankte hem voor de zeer slechte dans, wat ik hem natuurlijk niet vertelde, en liep weg.

Nu kon ik eindelijk op zoek gaan naar eten. Na zo'n dans zou iedereen uitgehongerd zijn. Ik rende door de gangen, de trap af, naar de keukendeur en duwde die open. Ik kon mijn ogen niet geloven... Overal lag eten! Er waren heerlijk uitziende bessen en appels en andere soorten exotisch fruit. Er waren groenten zoals wortels en broccoli, meer dan ik wist dat er bestonden! Brood in allerlei smaken. Er was zoveel te zien! Normaal kom ik nooit in deze kamer. Het was meer voor bedienden en natuurlijk de koks. Ik denk dat het één van de eerste keren was dat ik hier was. Ik keek rond en genoot van het mooiste kleurenpalet ooit gemaakt. Ja, het leek echt op een schilderij, het was zo mooi om te zien. Het was alsof een kunstenaar al dit heerlijk uitziende eten schilderde en je er gewoon je hand kon insteken. Echt magisch! Ik koos een mooie, helder rode appel en nam een hap. De smaak was ongelooflijk! De smaaksensatie was onbeschrijfelijk! Hij smaakte als sterren die in mijn mond schitterden en een feestje hielden aan de grote blauwe hemel!

Net toen ik een tweede hap wilde nemen van dit heerlijke meesterwerk, hoorde ik iemand op de keukendeur kloppen, die zichzelf had gesloten toen ik binnenkwam.

"Schat, ben je daar?" Het was de stem van mijn lieve vader.

"Ja, vader, u kunt binnenkomen." Hij kwam binnen en voordat hij iets kon zeggen, zag hij alle wonderen die ik al zo lang bewonderde.

"Het spijt me..." zei ik toen ik hem naar me zag kijken, "...ik had gewoon honger, vader! Na al dat dansen was ik zo wanhopig op zoek naar eten, en ik kon niet op tijd bedienden vinden dus ging ik zelf maar op zoek."

Mijn arme vader stond nog steeds met een hongerige blik in zijn ogen naar al het eten te staren. "Het is al goed lieverd," zei hij uiteindelijk. "Ik kan geloven dat je honger had na de ontmoetingen en het dansen met al die heren."

Ik knikte terwijl ik verder at van mijn lekkere appel.

"Lieverd, wat vond je van de laatste man?" Hij keek me aan met een beetje hoop in zijn ogen.

"Oh, ik vond hem erg charmant en knap, maar het spijt me om te zeggen dat ik hem niet zie als een potentiële echtgenoot! Helemaal niet eigenlijk!" Ik zag er zelfverzekerd en sterk uit, tenminste zo stelde ik me voor dat ik daar zat.

Hij keek opgelucht... wat ik nogal vreemd vond. "Het is geweldig, het is zelfs fantastisch dat je hem niet ziet als een potentiële echt-

"En mag ik vragen waarom ik met hem moest dansen als hij niet eens op de lijst hoorde te staan?" Ik onderbrak mijn vader, iets wat ik zelden doe.

Hij leek het niet erg te vinden want hij kwam nerveus over. "Nou, zie je lieverd... je weet sinds je moeder is overleden, ben ik erg eenzaam en zelfs bang."

Ik keek hem aan zonder te bewegen, bang voor wat hij me zou vertellen. Het voelde alsof ik geen enkel deel van mijn lichaam meer kon bewegen. Mijn moeder was altijd een moeilijk onderwerp geweest om over te praten.

"Prins Adonis, die man, is de zoon van koningin Cira van Warkinles. Haar man stierf zeven jaar geleden en afgelopen zomer hebben we elkaar ontmoet... Ik begon haar vaker te zien en nu lijkt het erop dat we verliefd zijn geworden. Ik denk dat het tijd is voor ons om een nieuw hoofdstuk in ons levensboek te openen en aan te kondigen aan het volk!" Hij keek me nu aan in afwachting van een antwoord.

"Wil je met haar trouwen?" Ik schrok.

Hij knikte gewoon.

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik was zo *woedend* op hem! Ik voelde al die gevoelens en gedachten in me opborrelen, wachtend om uit te barsten. Het enige waar ik toe in staat was, was de kamer verlaten, dus dat is

precies wat ik deed. Ik nam alle energie die ik nog had, stond op, liet de appel vallen en liep langs mijn vader. Ik hoorde hem iets proberen te zeggen, maar ik besloot deze keer niet naar hem te luisteren.

Ik liep door de zware deur waardoor ik binnenkwam en stormde door de gang. Ik liep de trap op en hield mijn tranen, die één voor één uit mijn ooghoeken kwamen gevallen, in bedwang. Ik liep langs de vele deuren tot ik bij de mijne kwam. Ik raapte mezelf bij elkaar om mijn bewaker vriendelijk te vragen mijn vader onder geen beding binnen te laten!

"Ja, prinses," antwoordde mijn bewaker. Toen ik mijn slaapzaal binnenging, pakte de bewaker mijn arm zachtjes vast. "Gaat het, mijn lieve prinses Alvara?"

Ik deed mijn best om niet weer te gaan huilen. "Het gaat goed met me Josh, bedankt dat je het vraagt." Joshua, mijn bewaker, was altijd meer voor me geweest dan een bewaker. Hij was als de oudere broer die over me waakte. Ik beschouwde hem als een deel van onze

kleine, gebroken familie! Hij begon hier in het kasteel te werken toen ik nog maar een kind was. Ik kon me niet eens herinneren dat hij hier niet was.

Op het moment dat ik door de deur stapte en hem sloot, was ik weer alleen met mijn innerlijke stem. Ik gooide mezelf op bed en begon te huilen tot mijn ogen geen tranen meer konden maken. *Hoe kon hij me dit aandoen? Hoe kon hij zomaar met een andere vrouw trouwen? Hoe kon hij dat moeder aandoen? Hij had haar beloofd dat hij wraak zou nemen op het koninkrijk Esmeray! Al die tijd dacht ik dat hij van plan was hun koninkrijk binnen te vallen, maar in plaats daarvan ontmoette hij die Cora of hoe ze ook mag heten! Ik was niet eens geïnteresseerd om veel aandacht aan haar te besteden, dacht ik in het diepst van mijn gebroken ziel. Ze zou niets meer voor me betekenen dan een vrouw die mijn vader kende.*

Mijn ogen voelden moe en pijnlijk aan. Ik viel in slaap terwijl ik nadacht over waarom hij geen wraak nam. Ik realiseerde me niet dat ik in slaap was gevallen

en toen ik wakker werd, was het al nacht. De sterren schitterden aan de hemel al leek het een gebroken glas.

Langzaam tilde ik mezelf op van mijn bed en liep ik dichterbij naar het deken van sterren. Ik herinnerde me dat ik hier met mijn moeder stond. Bij dit raam, waar ik de sterren telde als ik niet in slaap kon vallen. Mijn moeder vertelde me het verhaal van de koningin wier liefde zo groot was, dat haar hart niet groot genoeg was. Dus verzamelde ze al haar liefde en creëerde de sterren om haar liefde met het hele koninkrijk te delen. Ik was dol op dat verhaal! Dat deed ik nog steeds. Alleen is het nu een herinnering aan mijn overleden moeder. Ze droeg me terug naar mijn bed wanneer ik in haar armen in slaap was gevallen.

Ik herinnerde me alles van mijn moeder. Alle avonturen die we beleefden. Ik miste haar zo erg in tijden als deze. Mijn eigen vader had mij en haar verraden! In mijn woede viel ik weer in slaap.

Ik droomde van mijn lieve moeder. Maar ze zag er deze keer niet uit zoals ik me haar herinnerde. Ze droeg geen jurk zoals een koningin zou doen. Nee, ze droeg een pak van ijzer en leer. Ze had een eigen zwaard dat schitterde in het licht van de ondergaande zon! Het zag er prachtig uit! Het zwaard was van zilver en had een glimmende steen in het midden van het handvat. Fascinerend! Ze vertelde me over een magische plek die Dradevowes heette. De plek waar ze haar zwaard had verstopt, bewaakt door de laatste paar overgebleven draken, diep in de bergen van deze verloren stad. Ik herinnerde me dat ik over de Drakenbergen had gelezen. Niemand was er ooit in geslaagd om daaruit terug te keren.

Ik hoorde een fluistering in mijn droom die zo echt klonk: "Je moet gaan, zoek het zwaard." Toen ik weer wakker werd wist ik dat ik maar één doel meer had: Ik zou dit kasteel verlaten, dat zwaard gaan zoeken en zelf wraak nemen op dat koninkrijk, voor mijn moeder!

Hoofdstuk III

De brief

De warme ochtendzon gluurde over de bergen van een klein dorpje. Als je heel stil was, kon je het water van de waterval horen vallen en de vogels horen zingen. Alles zag er zo vredig uit. Plotseling nam een snelle schaduw het zonlicht voor een seconde weg. En dan nog eens en nog eens. Je kon het geluid horen van vleugels die door de ochtendlucht vlogen. Ik keek op en zag een zwart wezen boven mijn hoofd vliegen. Het was een prachtig wezen! Het had schubben maar zag er

toch zacht uit. Zijn vleugels waren verbazingwekkend breed en donker met een vleugje donkerblauw als de zonnestralen er precies goed op vielen. Ik weet niet hoe ik hier kwam, maar ik was er zeker van dat dit een draak was. Ik had nog nooit zoiets gezien, behalve in de boeken die ik van mijn moeder mocht lezen. De draak vloog naar een hoge berg, waar hij waarschijnlijk in een grot landde. Ik zag hem verdwijnen in een duisternis die bij zijn kleur paste. Opeens herinnerde ik me waarom ik hier was. Ik ging het zwaard van mijn moeder halen om wraak te nemen op het koninkrijk van onze vijanden. Ik bedacht me ook dat het zwaard in die grot moest zijn!

Er is geen andere plek waar ze het had kunnen verstoppen, dacht ik terwijl ik aan mijn wandeling naar de berg begon, maar toen ik wilde beginnen met klimmen, kon ik niet verder. Het was alsof er een beschermend schild was. Maar ik moest het zeker weten. Ik liep naar de berg toe en stak mijn hand uit. Even dacht ik dat het allemaal nep was, maar toen

raakte ik wat voelde als een muur. Ik raakte het aan en zag een golf van paarse schokken over de berg stromen. Er was absoluut geen andere verklaring, dit was het werk van een heks! Als ik het zwaard wilde hebben, had ik een heks nodig.

Maar heksen zijn niet meer dan een vervaagde herinnering sinds het begin van ons koninkrijk duizenden jaren geleden. Waar zou ik een heks kunnen vinden? Terwijl ik nadacht hoorde ik een stem. Het was een heel bekende stem.

"Prinses Alvara?" herhaalde die kalmerende stem zachtjes. Ik opende mijn ogen en beseftte dat het allemaal een droom was geweest. Ik lag in mijn bed waar ik de vorige nacht in slaap was gevallen. Ik zag de schilderijen in mijn kamer en de zalmkleur van mijn muren. Het was Aryan, mijn dienstmaagd, die me probeerde wakker te maken voor mijn ontbijt op bed. Vandaag was immers mijn verjaardag. Daarom was het bal de dag ervoor, want ik wilde niet al die stress op mijn eigenlijke verjaardag!

Het ontbijt was perfect! Ik at een warme croissant en dronk een glas verse jus d'orange. Er was ook een brief. Er stonden verjaardagswensen in van alle mensen die in het kasteel werkten. De koks, bedienden, tuinmannen en natuurlijk mijn dienstmeisje.

"Gefeliciteerd lieverd!" zei Aryan tegen me terwijl ze haar hand op de mijne legde. Sinds mijn moeder is overleden voelde ze zich verantwoordelijk om haar taak over te nemen. Ze zorgde voor me alsof ik haar eigen kind was. Het zou moeilijk zijn om haar in het kasteel achter te laten. Maar vandaag zou ik een manier vinden om te ontsnappen en de zoektocht naar het zwaard van mijn moeder te beginnen.

Na het ontbijt ging ik in bad. Ik genoot van het warme water en hoe het aanvoelde tegen mijn blote huid. Ik had een herinnering aan de natuur die ik in mijn droom zag. Het had dezelfde energie als het water waar ik me nu mee waste. Zo rustig, zo aangenaam! Ik kon niet stoppen met aan deze droom te denken. Het leek

allemaal zo echt. Soms heb je dat met dromen, dacht ik terwijl ik mijn haar inzepte.

Hoe dan ook, toen ik klaar was, had Aryan een outfit voor de hele dag voor me klaargemaakt. Het was een eenvoudige crèmekleurige jurk met kleine rode details en prachtige bloedrode krullen aan de onderkant. Ze hielp me met het aantrekken en deed mijn haar en make-up, met de hulp van mijn andere dienstmeisjes.

Mijn favoriete bewaker, Joshua, kwam binnen en zei: "Goedemorgen prinses! Ik hoop dat je goed geslapen hebt." Hij glimlachte naar me.

Ik antwoordde meteen "Dank je, Josh, ook voor jou een goede morgen! Ik heb inderdaad heel goed geslapen. Ik had een ongelooflijke droom!" Meer zei ik er natuurlijk niet over. Dit zou mijn geheime missie zijn en alleen de mijne.

"Oh juist, voor ik het vergeet, je vader wil je spreken," zei hij terwijl hij de kamer verliet.

Oh nee, dacht ik. Na gisteravond was mijn vader de laatste persoon die ik vandaag wilde zien. Maar ik wist dat ik moest gaan.

Ik liep door de gang naar de twee zware, gouden deuren die me naar zijn kantoor zouden brengen. De bewakers openden de deuren zodra ik had gezegd dat ik mijn vader kwam opzoeken. Toen ik in de deuropening stond, zag ik hem in zijn stoel zitten en een stapel papieren doornemen.

"Vader... u wilde me zien?" Zei ik met een klein stemmetje.

Hij keek mijn kant op en bewonderde mijn outfit. Hij stond op en gaf me het teken om in de stoel voor zijn bureau te gaan zitten. Zijn kantoor was een prachtige plek. Overal waar je keek zaten gouden details in het donkerbruine hout, zelfs in de stoel waar mijn vader naar wees. Toen ik ging zitten, zei hij wat hij wilde zeggen, te beginnen met een verontschuldiging.